

דחיפות של סיפוק¹ \ ז'אק אלן מילר

בכל מקרה, ל"תעתוע של האמת" יש "תחנה סופית", זו של הלא-מודע הממשי, שניתן לראותה ולהעריכה מן "הסיפוק שמסמן את סוף האנליזה".²

לא ניתן היה לנסח זאת מפוכח יותר, עדין יותר. יש סוף לאנליזה כאשר יש סיפוק. זה ללא ספק מניח טרנספורמציה של הסימפטום, אשר מתוך אי-נוחות וכאב, נושא את הסיפוק ששכן בו ונתן לו חיים מלכתחילה. הקריטריון הוא לדעת כיצד לטפל בסימפטום שלך כך שניתן יהיה לשאוב ממנו סיפוק.

מכאן התזה שלאקאן מנסח, לפיה אנליזה אחראית לדחיפות. זה הולך מעבר לכך שהאנליזה תעלה בקנה אחד עם תביעה.

Miller, Jacques-Alain, "Pass Bis", *Psychoanalytical Notebooks* 17, "Transference", ¹
tr. A. Price, London Society of the NLS, London, 2008, p. 100.

Lacan, Jacques, "Preface to the English Edition of *Seminar XI*", *The Lacanian Review* ²
.R. Grigg, NLS, Paris, 2018, p. 246, "Urgent!", tr.

מה שנקרא תביעה, מנקודת המבט של הסמלי, הוא למעשה "הבקשה עם דחיפות".³ זה מה שנאמד בפגישות הפרלימינריות. האם יש או אין דחיפות לסיפוק? האם הסובייקט הגיע לנקודה של לא לדעת יותר מה לעשות עם הסינטום שלו, בנפרד מהסבל?

תרגום מאנגלית: אמיר קלוגמן

עריכת תרגום: הילה שמיר סידי